

Kapitola 2. Lidské dilema

Předcházející část: Kapitola 1. Přehled

KAPITOLA 2

Lidské dilema

Úvod

Tato doba byla nazána informačním věkem, protože nové objevy nastávají neustále a bylo jich rychle dosaženo v téměř každé oblasti lidského snažení. Věda a technika jsou katalyzátory rychlého pokroku v praktických aplikacích. Usnadnily vznik nekonečné řady expanzí, které vyžadují rozvoj nových koncepčních schémat a myšlenkových konstrukcí. Ty vedou k nové korelované literatuře, která podporuje další výzkum a vývoj, což opět plodí další cyklus objevů.

Evoluční stres

Evoluce lidské inteligence je kontinuálním výrazem projevu potenciality, která pak usnadňuje vznik další úrovně rozšířených schopností. Vnitřní vlohy inteligence jsou důsledkem vnitřního světla vědomí. Tato schopnost progresivního rozvinutí je jedinečná u druhu *Homo sapiens*, na rozdíl od jiných forem života, které se vyvíjejí pouze do stacionárních výrazů jejich biologických osudů a možností.

Důsledkem stálého evolučního postupu je to, že lidstvo je zároveň nadané i stresované změnami a výsledkem jsou sociální turbulence. Disharmonie, sváry a konflikty jsou endemické pro lidský druh a lidstvo žilo ve válkách během devadesát tři procent času zaznamenané historie.

Evoluční změna vyplývá ze všudypřítomné a pro člověka charakteristické „existenciální úzkosti“ a nejistoty v důsledku závažného dědičného defektu v tom, že lidská mysl, bez cizí pomoci, není skutečně schopna odlišit pravdu od klamu. Toto omezení je takového rozsahu, že kolektivní lidská mysl připomíná slona v porcelánu (více je vysvětleno v *Pravda vs. klam*). Toto omezení je způsobeno vrozenou naivní „nevědomostí“, jakož i marnivostí a narcismem ego. V zoufalství ego lpí na svém přesvědčení, aby mělo nějaký pocit jistoty a základ pro racionalizované rozhodování a jednání.

Moudrý člověk si uvědomí, že všechno lidské poznání je v nejlepším případě orientační, hypotetické, a později může být korigováno. Dokonce i takzvaná „fakta“ jsou také jen prozatímní tvrzení a interpretace dat je závislá na kontextu a proto později dochází k přehodnocení. Neustálé narůstání nových dat mění bezprostřední vlivné pole a vede k požadavku na neustálé změny a přehodnocování smyslu a významu tak, že přežití je zároveň uměním i vědou.

Rozvoj výzkumu vědomí

Nový obor lidského poznání se vynořil z evolučního stromu s objevem pragmatické

klinické metodologie výzkumu vědomí (úroveň 605), který poprvé objasnil možnosti a omezení základního lidského stavu. Vznik tohoto objevu byl náhodný, když bylo náhodou zjištěno, že negativní podněty, které „normální“ lidé oslabují, nemají žádný takový fyzicky oslabující vliv na lidi, kteří jsou duchovně pokročilí, a že fyziologické odezvy integrovaných lidí byly rovněž v souladu s úrovní pravdy či vědomím stimulu.

To bylo poprvé zveřejněno v roce 1995 knihou *Qualitative and Quantitative Analysis and Calibration of the Levels of Human Consciousness* a později v knize *Power vs. Force*, která se stala široce známou jako výsledek velmi pozitivních hodnocení (např. *Brain-Mind Bulletin*), jakož i prohlášením držitelů Nobelovy ceny a významných osobností z různých oblastí, například marketingu, obchodu a inženýrských konstrukcí. Také to potvrdili spirituální učitelé a instituce, které začlenily učení do vlastních programů. Rychlé šíření a aplikace na informační a jiné různé oblasti svědčí o reakci a připravenosti lidského vědomí se vyvíjet v důsledku kvality samotné vrozené inteligence.

Informace získané z výzkumu vědomí byly také začleněny do klinické medicíny a nejvíc se rozšířily v psychiatrické praxi ve Spojených státech, s cílem pomoci diagnostikovat a léčit pacienty, kteří odolávali léčbě a byli považováni za beznadějně případy (Hawkins a Pauling 1973). Z psychologie, filozofie, psychoanalytické teorie, klasického „řetězu bytí“ (Lovejoy 1936) a stupnice úrovní vědomí bylo odvozeno to, co je v souladu s historií člověka a stálou filozofií (Huxley 1945; Wilber 1997). Z této stupnice od 1 do 1000 pak bylo možné zjišťovat celou lidskou doménu, ze které se vyvinulo úplnější porozumění pro podmínky lidského vývoje.

Výzkum potvrdil, že dilema moderního člověka je dvojí. Za prvé, lidská mysl, vzhledem ke svému přirozenému utváření, není schopna rozeznat pravdu od lži (názor od faktů), iluze od reality, nebo vnímání a vzhled od podstaty. Za druhé, moderní, vědecky vzdělaná mysl často není schopna pochopit nelineární duchovní skutečnosti nebo náboženské nauky a tudíž přijímá pouze část hodnověrné nebo pravděpodobné pravdy.

Tak se v moderním člověku víra a rozum oddělily, aby se předešlo konfliktům, jako v případě Scopesova procesu v roce 1925. Otázky, které vznikly z tohoto konfliktu, zůstaly relativně bez odpovědi. Důvodem pro neřešitelnost je, že problémy mohou být ve skutečnosti překonány pouze z většího kontextu, který představuje více expansivní a inkluzivní paradigma skutečnosti, zahrnující jak lineární tak i nelineární domény.

Politické vyjádření konfliktu, jako je interpretace „vysoké zdi mezi církví a státem“, představuje sporné bojiště, na němž obě strany nenabízejí žádný kompromis. Na jedné straně se hlásá víra pro samotnou víru, zatímco na druhé straně se paradoxně hlásá víra v sekulární nevíru.

Věda o souvislostech

Jak bude zřejmé z dalšího vysvětlení, věda, rozum a sociální diskurs pracují převážně na úrovni obsahu (lineární), zatímco význam je abstraktní a je důsledkem

kontextu cestou pochopení (nelineární). Ačkoli je to vrozená vlastnost vědomí samotného, kontext obvykle není uveden, identifikován nebo definován. Proto dříve žádná skutečná věda o pravdě neexistovala, natož aby byla prostředkem ověřování nebo potvrzení. Je proto nevyhnutelné, že lidstvo vážne a opakovaně upadá do nekonečných katastrof (např. opakuje stejnou chybu znovu a znovu v naději, že dojde k jinému výsledku).

Řešení konfliktů, jak bude dále vysvětleno v další kapitole, je usnadněno expanzí kontextu. Jako příklad: fyzický svět je popsitelný jako hornatý, oceánský, sopečný, zalesněný nebo jako vyprahlá poušť s pískem. Je také teplý nad rovníkem a pokrytý ledem na pólech. Tyto podmínky, přes svoji rozdílnost, nepopisují rozdílné nebo oddělené světy, protože jsou jen popisné výrazy označující selektivní místa pozorování. Z mnohem větší výšky, jako je družice, lze všechny charakteristiky zemského povrchu pozorovat současně. My je neoddělujeme a neprohlašujeme, že představují „konflikt“. Tím pádem, vidíme, že popisované údaje se vztahují pouze na omezené oblasti a úhly pohledu, ale ne celek. Rozlišení nejednoznačnosti je automatickým důsledkem expanze kontextu od omezeného postoje k zahrnující totalitě. V minulých časech se vynořily vášnivé spory o tom, zda je země kulatá nebo plochá, nebo zda se otáčí kolem Slunce nebo naopak. Stejný typ pseudodilematu nyní opakuje věda rozumu proti náboženským a duchovním pravdám a víře. Nicméně po rozšíření kontextu bude snadné pozorovat, že žádný skutečný konflikt není v realitě možný, a zdánlivý konflikt je jen umělý důsledek postoje ze svévolného a omezeného úhlu pohledu a pozorování („artefakt“). Omezení paradigmatu je důsledkem dominance narcistického jádra ega, které obětuje pravdu a integritu, aby vidělo sebe jako vítěze. (Věda je omezena na hladiny vědomí 400+; nelineární kontext nebo duchovní realita kalibruje v úrovni 500 a výše). Takový omezený pohled neprospívá lidskému míru a pokroku a je překážkou pro moudrost a štěstí.

Touha vyhrát má také za následek vzdání se integrity, jak můžeme vidět v uměle vykonstruovaném Scopesově procesu, v jehož průběhu Clarence Darrow *ad hominem* zaútočil na Williama Jennings Bryana, místo aby přímo řešil klíčové otázky, o kterých se údajně diskutovalo (Sears a Osten 2005). Ve skutečnosti, jak bude vidět, vývoj a stvoření jsou jedno a totéž (úroveň 1000). Jediný rozdíl jsou úhly pohledu, které jsou omezené paradigmatem.

Odchytky od pravdy měly opakovaně katastrofické následky a proto je nelze zamítnout jako pouhé intelektuální kuriozity. Vnitřní prvky konfliktu Scopesova procesu jsou právě ty prvky, které jsou příčinou utrpení lidstva v průběhu věků. Propagace lži má za následek masivní války, smrt a ničení, proto porozumění paradigmatu a kontextu je nezbytně nutné, jinak bude svět opět balancovat na samém pokraji války jaderných rozměrů. Marnivost narcistického jádra lidského ega je nekonečná, dokonce až k bodu hromadného ničení, genocidám nebo sebevraždám. Navzdory iluzím ega o opaku, zdroj utrpení pochází z tohoto slepého jádra narcistického ega, které je místem tikající časované bomby, která exploduje a periodicky decimuje populace celých kontinentů. Pokud je „nevědomost“, jak ji popisoval Ježíš, Buddha a velcí mudrcové, základ hříchu a utrpení, pak schopnost identifikovat a potvrdit pravdu je nejen klíčem k záchraně člověka, ale také jeho nejvíce imperativní výzvou. Lidská psychika je narušená, protože se spoléhá na

jádro narcismu. Tato vada je popírána, potlačovaná a vyháněna z vědomí. Nicméně se tato vada stává velmi viditelnou a zjevnou za okolností, které jsme nazvali jako „mesiášské narcistické megalomanství“, které kalibruje na úrovni vědomí 30 (viz „Pravda vs. klam“, kapitola 15).

Klam jako krysař

Svět je okouzlen teatrálně vykreslovanými „příčinami“, které jsou ve skutečnosti založeny na nepravdě. Tento trend je ilustrován charismatickou přitažlivostí světových diktátorů, z nichž všichni, v historii stejně jako v současné době, kalibrují na úrovni vědomí 80 až 180 (která je také úrovní kriminality a vězeňské populace). Tak je diktatura vlastně spojenec politické kriminality, jak to jasně ukazuje svévolné zabíjení veškeré opozice, i když jsou to členové vlastní rodiny. Nabízené racionální zdůvodnění, jako „nepřítel státu“, „odpadlík“, „nevěřící“, „nebo podezření na věrnost k opoziční politické straně nebo systému víry, je přinejlepším průhledné. Dále „velký vůdce“ nahrazuje Boha a stává se uctívaným kultem, i když masakruje hladovějící obyvatelstvo a přináší zkázu svému vlastnímu národu. Takže nerozlišovat pravdu od klamu je v praxi sebevražedné na národní i mezinárodní úrovni.

Ego má sklon k chybě

Vzhledem k existenciální úzkosti lidská mysl horečně a okamžitě uchopí každou spornou informaci (např. blogy a webech kolektivně kalibrují na úrovni 180). Vše, co je nezbytné pro ideu nebo slogan („meme“), bez ohledu na to, jak je stupidní, bizarní nebo klamný, je, aby byl formulován a pak se rozšířil jakoukoliv formou komunikace. Rychlost šíření se zvyšuje přidáním emočnosti a senzacechtivosti, nadsázky a účelového zkreslení (McGowan, 2001). Bez souvislostí a významu je předán pozorovateli, takže běžně stejné informace budou interpretovány velmi protichůdným způsobem. Poškozující účinek klamu je dále propagován internetem a media zneužívají módní nafouknuté výroky jako údajnou „svobodu projevu“ a jako „spravedlivé a vyrovnané“ zpravodajství, které paradoxně poskytuje stejnou důvěryhodnost a platnost (relativismus) lži a nenávisti i pravdě.

To má za následek jen ohlupování společnosti (Mosly, 2000; Lasch, 1991). Rozlišování je ponecháno na jednotlivých posluchačích nebo divácích (tato schopnost rozlišování pravdy chybí padesáti pěti procentům populace ve Spojených státech a osmdesáti pěti procentům ve světě).

Mysl se zběsile zabývá přežitím, takže má velký sklon chytat se stébla, než aby připustila, že všechny názory jsou pouze provizorní, orientační a přechodné. Opakováním se memy rychle šíří jako nákaza a tyto závažné odchylky od pravdy se množí a žijí vlastním destruktivním životem (McGrath, 2006). Velmi těžké lži se často šíří vytrvale po staletí a mají tendenci se znovu objevovat v nových šatech.

Jedním z nejvýznamnějších příkladů v historii jsou *Protokoly sionských mudrců* (Nilus 1897; úroveň 90), jejichž velmi závažná lživost vedla k rozsáhlému antisemitismu a stala se základem nacistické propagandy. Ty se znovu objevily jako falešné učení v různých zemích, které nakazilo i Henryho Forda. Ohromující je, že celá kniha vycházela z francouzské fiktivní satiry; nicméně stejné falešné učení

je v současnosti vyučováno jako skutečná „pravda“ pro školáky napříč arabským světem (např. televize Hamas) a nadále je aktuálním zdrojem nenávisti a války (Shea a Hoffmann, 2006; „Obsession,“ *Fox News*, listopad 2006).

Paralelní ukázkou je opakujícím se výskyt dialektického (marxistického) materialismu v novém filozofickém a rétorickém převleku (např. „sekulární progresivní „New Left „), který pak uchvátí vzdělávací instituce, které rezignují i na minimální základní požadavky logiky a rozumu, aby vypadaly módně „postmoderní“ a relativistické (Goshgarian, 2007; Horowitz, 2006). Horowitzovi byla odepřena svoboda projevu na Emory University „levicovými fašisty“ (*Fox News*, October 2007). Tam je represivní zákaz svobody projevu (např. pro konservativní studentské skupiny) na akademické půdě, což je následek filozofické teorie Marcuse a jeho „Kritické teorie“ (úroveň 150). Bizarně to vypadá v případě starodávných ideologií, které kalibrují ve vysokých hodnotách nad 400, když prestižní univerzity přizvou jako hosty profesory, kteří mají úroveň vědomí 90 a hlásají nenávist, nesnášenlivost a paranoidní bludy zabalené do konspiračních teorií, které kalibrují na úrovni vědomí 90 a často ještě níže (například „Spojené státy řídily 9/11“ a „Holocaust je mýtus“). Tak na Yale byl hostující sbor fyzicky napaden pro zpěv „God Bless America“, a národní hymna je v akademickém světě zakázána (což samo o sobě má úroveň vědomí 190). Emory University učí, že „všichni běloši jsou rasisté a proto potřebují převýchovnou indoktrinaci „(Horowitz, 2007).

Zatímco lež může být zdánlivě racionalizována, jakmile se objeví jako konspirační teorie a ideologie (úroveň 160), ve skutečnosti nikdo z jejích hlučných navrhovatelů by nebyl ochotný přijmout padělané peníze (faleš) místo legitimní měny (pravda). Naopak bludní (nutty) profesori hrají finanční hru (např. za plat 100.000 \$ za rok), stejně jako jakýkoli chamtivý podnikatel (Horowitz 2006, 2007).

Úcta k integrované pravdě a schopnost rozpoznat a identifikovat lež je ostrý břit evoluce vědomí, jakož i duchovního vývoje. Významné objevy vedly k velkým zlepšením lidského života. Právě v tomto čase života zmizely úplně kvůli objevu antibiotik a imunizace infekční nemoci a epidemie, které zabily miliony lidí v minulosti,

Grandiózní psychózy a paranoidní bludy byly dříve označovány jako charakteristické psychózy, mozková syfilida nebo těžká mentální nemoc, ale nyní jsou kombinované s přebujelým nemocným egem člověka ve spojení s médii, která živí a propagují lži. Důsledky nové nemoci jsou stejně tak vážné, jako byly předchozí epidemie, protože vedou k úmrtí velkého počtu nevinných lidí, kteří sami nejsou schopni rozlišit pravdu od klamu, a proto slepě následují falešné vůdce. Ve všech válkách je to především civilní obyvatelstvo, které je nejvíce zdecimováno; lež vede k masovému hladovění, devastaci, mukám, utrpení, genocidám a masovému úmrtí.

Naivní ego je také snadno podvedeno frázemi (úroveň 185) a toužebnými fantaziemi o tom, co jsou opravdu vážné problémy, jako jsou války. Svět se naivně opírá o ideologické fikce a klamná řešení, jako je Organizace spojených národů (úroveň 180), jakož i fráze, takže ideologicky medializované „světové těleso“ ani není schopné odsoudit otevřenou válku nebo zjevnou genocidu. Dalším negativem pseudo-řešení je to, že brání hledání realistických řešení založených na ověřitelné

pravdě. Podle sofistiky „morální ekvivalence“ (úroveň 170), každá akce může být odůvodněná a podporovaná nějakým klamným zkreslením a ne jen fakty, ale také, což je důležitější, může být vyňata z kontextu.

Hypnotický účinek obrazu

Všichni současní diktátoři na světě, jakož i hlavy darebných národů, kalibrují ve stejném rozmezí přibližně v úrovni 80 až 180. Vše, co je neprospěšné pro společnost, co poškozuje kulturu a je degenerativní, kalibruje v úrovních pod 200. Tyto trendy získávají impuls jako výsledek idealizovaných obrazů a zvyšují tempo popularizací pomocí celebrit, které hloupě běží nechat se vyfotografovat, když se podlézavě objímají s diktátory.

Bez kalibrace vědomí je obtížné odlišit svobodu od svádění jednoduchou nemorálností. Jakoukoliv shovívavost pro smyslové potěšení lze racionalizovat popularizací nebo soudním rozmarem (Flynn, 2004), bez ohledu na to, jak je to hrubé, (např Boulder, Colorados Colorados) studentská přednáška (úroveň 180) na téma „Ber drogy a měj nechráněný sex“ (červen 2007). Bez pomoci není lidská mysl schopná rozlišit pravdu od lži, protože se nechá snadno zmást vlkem v rouše beránčím a dobře řemeslně provedeným obrazem v oslňujícím lesku a prezentaci. (Je zajímavé, že „vlk v rouše beránčím kalibruje na zlověstné úrovni 120.) Různí lídři vytvářejí veřejný obraz (vnímání) a pověst, které zatemňují poznání základní skutečnosti (esence). Aby se situace ještě víc zkomplikovala, mnohé osobnosti veřejného života začínají jako integrované, ale později podlehnou popularitě a velikášství a v důsledku toho poklesla úroveň jejich vědomí, což už veřejnost neví.

Že „moc korumpuje“, je ověřitelná pravda, a mnoho ze světových, zdánlivě velkých osobností, kleslo velmi hluboko. Napoleon i Hitler, současní diktátoři a údajní „emancipátoři“ spolu s proudem „osvoboditelů“ a údajných vůdců, všichni se obrátili do svých protikladů. Z historického hlediska je *dnešní osvoboditel zítřejší diktátor*. Je příznačné, že mnoho z nich na začátku své kariéry kalibrovalo vysoko nad 400, ale pak později klesli hluboko pod 200. Stejný fenomén se vyskytoval v dávných i nedávných kulturách, které degenerovaly po nekonečných veřejných skandálech.

Existují celé kultury, v nichž imitace duchovní erudice a pokrok byly zdokonaleny do té míry, že to vyžaduje odborné znalosti v oblasti kalibračních technik vědomí, aby se detekoval rozdíl. Internet také zobrazuje nekonečnou řadu údajně duchovních programů, které divoce slibují instantní osvícení. Všimněte si, že to vše se dělá za velký poplatek, přičemž velmi zvláštní „požehnání“ nebo „síla“ je na prodej za pět tisíc dolarů a víc. Že takové požadavky živí narcismus duchovního ega je zcela zřejmé, a tím jsou vlastně sebezničující.

Pro vnímavé naivní ego pouhá skutečnost, že někdo nebo některý způsob myšlení je prominentní nebo je ve světlech reflektorů nebo ve zprávách, uděluje věci mystickou, magickou, idealizovanou auru důvěryhodnosti, což je možná dále podpořeno nějakým důležitě znějícím titulem.

Záruky

Vnitřní pokorou a navíc moudrostí hledač pravdy bere vážně přirozená omezení lidské psychiky a už se neopírá o dojmy osobního ega jako jediného arbitra pravdy. Že je tento postoj založen na ověřitelné skutečnosti dosvědčuje poznání, že, jak již bylo uvedeno výše, přibližně osmdesát pět procent světové populace kalibruje pod úrovní 200. Toto kolektivně představuje devadesát dva procent lidských problémů celkově. V Americe je padesát pět procent lidí pod 200 a má to stejné negativní důsledky pro celkovou společnost.

Kolektivně mají subpopulace ve společnosti tendenci ke stratifikaci, a subkultura, která kalibruje pod úrovní 200, byla definována jako žijící v „alternativní realitě“ (Pitts, 2004) „poškozené reality“ (Marzeles, 2007).

Dokonce i integrované instituce mohou zahrnovat neintegrované jednotlivce a vadné oblasti fungování. Nicméně solidní, odpovědné, integrované organizace mají tendenci se během času napravovat, takže není nutné být vždy perfektní, ale je třeba reagovat. Poctivě přiznají chybu a přijmou odpovědnost a napraví se. Celé lidstvo a jeho instituce jsou ve stavu učení, takže tolerance k selhání lidského faktoru je vhodnější než denunce. (V křesťanské teologii je „hřích“ technicky vlastně chyba.)

Řešení

Zatímco semena sebeklamu jsou skrytá v zákoutí lidské mysli, jsou zde také skryté zárodky pro spasení, kterými jsou vnitřní vlastnosti samotného pole vědomí. Využitím metody výzkumu vědomí je nyní možné překlenout přirozená omezení mysli a odlišit podstatu od vzhledu. To poskytuje prostředky k vyřešení záhady lidské mysli, jak to přesně a klasicky uvedl Sokrates a Descartes a jak to ukázal Scopesův proces. Informační věk, navzdory jeho sklonu k šíření dezinformací, překvapivě také poskytuje prostředky k rozlišení pravdy (esence) od vzhledu (klamu), což má zjevné a dalekosáhlé důsledky a potenciální přínos pro každý aspekt lidského života, včetně osobního štěstí.

Mnohé pokroky v lidském poznání v průběhu doby vyvolávaly počáteční skepsi, nebo byly dokonce zesměšňovány. To znamená, že lidská psychika je ambivalentní ke každému novému objevu a proto vyžaduje změnu stanovisek a oblíbených názorů.

Následující část: [Kapitola 3. Paradigmata reality](#)